

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐπεχειρήσατε τὸν συμβιβασμὸν καὶ ἀπετύχετε ;

— Βεβαίως ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος κατὰ χρώμενος τὴν μακροθυμίαν τοῦ βασιλέως.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ERKMANN - SATRIAN

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Α'

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 18... πρωῒαν τινα, ἐνῷ ἐκοιμώμενη βαθέως ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κόλκου, ἐν Τυβίγγῃ, ὁ γέρον Γεδεὼν Σπέρμπερ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου φωνάζων :

— Χαῖρε, Φρίτζ ! . . σὲ ὀδηγῶ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ, δέκα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ . . . Τὸ γνωρίζεις τὸ Νιδέκ, τὴν ὠραιότεραν ἀρχοντικὴν διαμονὴν τῆς χώρας . . . τὸ ἀρχαῖον μνημεῖον τῆς δόξης τῶν προγόνων μας !

Σημειώτεον ὅτι εἶχα νὰ ἴδω τὸν σύζυγον τῆς τροφοῦ μου Σπέρμπερ, πρὸ δεκαεξέτων, ὅτι ἡ γενεὶα αὐτοῦ εἶχε καλύψει ὅλον τὸ πρόσωπόν του, ὅτι γιγαντιαῖος σκούφος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἔκρυπτε τὸ μέρος ὅπερ ἡ γενεὶα ἄφινε τυχὸν ἐλεύθερον, καὶ ὅτι εἶχε τοποθετήσῃ τὸν φανὸν τοῦ ὑπὸ τὴν ρίνα μου...

— Ἐν πρώτοις, ἀνέκραξα, ἄς προχωρῶμεν μετὰ τάξεως. Τίς εἴσθε ;

— Τίς εἰμαι ; . . Πῶς ; δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Γεδεὼνα Σπέρμπερ, τὸν κυνηγὸν τοῦ Μέλανος Δάσους ; Ἀχάριστε ! . . ἐμέ, ὅστις σὲ ἀνέθρεψα . . . ἐμέ, ὅστις σὲ ἐδίδαξα πῶς νὰ στήνῃς παγίδας εἰς τοὺς λύκους, πῶς νὰ παραφυλάττῃς τὴν ἀλώπεκα εἰς τὸ δάσος, πῶς νὰ διευθύνῃς τοὺς σκύλους ἐπὶ τὰ ἔγνη τῆς ἐλάφου ! . . Ἀχάριστε . . . καὶ δὲν με ἀναγνωρίζεις ; . . παρκατήρησον τὸ ἀριστερόν μου αὐτίον, τὸ ὅποιον εἶναι παγωμένον !

— Πολὺ καλὰ . . . τὸ ἀναγνωρίζω . . . καὶ τώρα ἄς ἐναγκαλισθῶμεν.

Ἐνηγκαλίσθημεν τρυφερῶς ὁ δὲ Σπέρμπερ, ἀπομάσσων διὰ τῆς δεξιᾶς τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του, ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζεις τὸ Νιδέκ ;

— Βεβαίως, ἐκ φήμης . . . Τί κάμνεις ἐκεῖ ;

— Εἰμαι πρῶτος ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κυρίου κόμητος.

— Καὶ ἐκ μέρους τίνος ἔρχεσαι ;

— Τῆς νεαρᾶς κομῆσης Ὁδηλίας.

— Καλὰ . . . πότε ἀναχωροῦμεν !

— Ἀμέσως ! Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου . ὁ γέρον κόμης ἀσθενεῖ βαρέως, ἡ δὲ κόρη του με παρεκάλεσε νὰ μὴ χάσω στιγμὴν . . . τὰ ἄλογα εἶναι ἔτοιμα.

— Ἀλλὰ, φίλτατε Γεδεὼν, δὲν βλέπεις τί καιρὸς εἶναι ; ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν χιονίζει ἀκαταπαύστως.

— Ἔλα, ἔλα ! φαντάσου ὅτι πηγαίνεις εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου.

Βάλε τὴν γοῦνά σου, δέσε τοὺς περνεστήρας, καὶ ἐμπρός ! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω ὀλίγον πρόγευμα.

Ἐξήλθεν.

— Ἀ ! προσέθηκε, στρεφόμενος ἐκ τῆς θύρας σκεπασθῆτε καλὰ !

Καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸν γηραιὸν μου φίλον· παῖς ἔτι ὢν, ὑπήκουον εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τῆς κεφαλῆς του ἢ τῶν ὤμων του . . . Ἐνεδύθη ὁθεν, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν.

— Ἐ ! τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ με ἄφινες νὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς. Καταβρόχθισε τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χοιρομηρίου, ἄς χαιρετίσωμεν τὴν φιάλην αὐτὴν καὶ ἐμπρός . . . διότι τὰ ἄλογα ἀνυπομονοῦσι . . . ἔδεσα τὸν ὁδοιπορικόν σου σάκκον εἰς τὸ ἄλογόν μου.

— Πῶς ; τὸν ὁδοιπορικόν μου σάκκον ;

— Μάλιστα· πρέπει νὰ μείνῃς μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸ Νιδέκ· εἶναι ἀνάγκη· θὰ σοῦ ἐξεγῇ τὴν αἰτίαν εἰς τὸν δρόμον.

Εἰσήλθομεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθανον δύο ἔφιπποι ὁδοιπόροι· ἐφαίνοντο κεκμηκότε· αἱ σιαγόνες τῶν ἵππων τῶν ἦσαν λευκαὶ ἐξ ἀφροῦ. Ὁ Σπέρμπερ, ὅστις ἡγάπα ὑπερβολικῶς τοὺς ἵππους, ἐξερράγη εἰς κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— Τί ὠραῖα ζῶα . . . τί εὐκνησία . . . ἀληθινὰ ἐλάφια ! . . Εὐθύς, Νικολσων, ρίξε σκέπασμα εἰς τὴν ράχιν των . . . ἡμποροῦν νὰ κρυώσουν.

Οἱ ὁδοιπόροι, περιτετυλιγμένοι εἰς σισύρας ἐξ ἀστράκων, διῆλθον πλησίον ἡμῶν ἐνῷ ἐθέτομεν τὸν ποδᾶ εἰς τὸν ἀναβολέα παρετήρησα μόνον τὸν μακρὸν μέλανα μύστακα τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς μέλανας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐκτάκτως λάμποντας.

Εἰσήλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ ἵπποκόμος ἐκράτει τὰ ἡνία τῶν ἵππων· μᾶς νῆχθη κατευόδιον, καὶ μᾶς προέπεμψεν.

Ἀνεχωρήσαμεν.

Μετὰ δεκάλεπτον πορείαν, εἶχομεν διέλθει τὰς τελευταίας τῆς Τυβίγγης οἰκίας.

Ἦρχιζε νὰ ὑποφώσκη ἡ αὐγὴ. Πρὸ ἡμῶν δὲν ἐφαίνετο οὐδὲν ἔχνος ὁδοῦ ἢ ἀτραποῦ. Μόνοι ἡμῶν συνοδοιπόροι ἦσαν οἱ κόρακες τοῦ Μέλανος Δάσους, οἵτινες ἐξήπλουν τὰς κυρτὰς αὐτῶν πτέρυγας ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ὁ Γεδεὼν ἐκάλπαζεν ἐμπρός, συρίζων ὁσάκις δὲ ἐστρέφετο πρὸς με, ἔβλεπον διαυγῇ ὕδατος σταγὸνα λάμπουσιν κατὰ τὴν ἄκραν τῆς γρυπῆς του ρινός.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, βραδύνων τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἤρχισε νὰ συμβαδίζει μετ' ἐμοῦ.

— Φρίτζ, μοὶ εἶπε σοβαρῶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς τὴν αἰτίαν τοῦ ταξιδίου μας.

— Αὐτὸ ἐσκεπτόμην καὶ ἐγώ.

— Καὶ πολὺ περισσότερον, καθ' ὅσον

πολλοὶ ἱατροὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν κόμητα.

— Αἱ !

— Μάλιστα . . . οἱ ἐκ Βερολίνου ἐξήταζον μόνον τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσθενοῦς· οἱ ἐξ Ἑλβετίας παρετήρηον ἀπλῶς τὰ οὐρά του· ἄλλοι ἐκ Παρισίων δὲν ἐπρόσεχον παρὰ εἰς τὴν ὄψιν του. Ὅλοι ὁμῶς ἀνεχώρησαν ἄπρακτοι, πλουσιοπαρόχως πληρωνόμενοι διὰ τὴν ἀμαθειάν των.

— Διάβολο ! πῶς μᾶς μεταχειρίζεσαι !

— Δὲν τὸ λέγω δι' ἐσέ· ἐγὼ σὲ ὑπολόγητομαι, καὶ ἂν τυχὸν ἔσπαζα τὸ ποδάρι μου, θὰ ἐμπιστευόμην εἰς σὲ περισσότερον, παρὰ εἰς ἄλλον ἱατρόν. Ἀλλὰ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σώματος, δὲν ἠύρατε ἀκόμη τὸ κατάλληλον τηλεσκόπιον διὰ νὰ ἴδῃτε τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα.

— Τίς ἡξέυρει ;

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ καλὸς Γεδεὼν με προσέβλεψε μετὰ δυσπιστίας τινός.

— Μὴ εἶνε καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ; ἐσκέπτετο.

Προσέθηκε δὲ μεγαλοφώνως·

— Ἐὰν ἔχῃς ἓν τέτοιο τηλεσκόπιον, εἶνε καιρὸς νὰ τὸ βάλλῃς εἰς ἐνέργειαν, διότι ἡ ἀσθένεια τοῦ κόμητος εἶνε ἐσωτερικὴ, τρομερὰ ἀσθένεια, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με τὴν λύσσιν. Καὶ γνωρίζεις, ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ λύσσα ἀναφάνεται μετὰ ἐννέα ὥρας, ἐννέα ἡμέρας ἢ ἐννέα ἐβδομάδας ;

— Αὐτὸ λέγουσιν· ἀλλὰ, μὴ παρατηρήσας τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν, ἀμφιβάλλω.

— Γνωρίζεις βέβαια, ὅτι μiasματικοὶ τινες πυρετοὶ, ἐπανερχονται κατὰ τρεῖς, ἐξ ἡ ἐννέα ἡμῶν. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ σώματός μας ἔχει μερικὰς ἰδιοτρόπους συναφείας. Ὅταν τὸ παράδοξον τοῦτο ὠρολόγιον εἶναι χορδισμένον κατὰ τινα τρόπον ὁ πυρετός, ὁ κολικόπνοος, ἡ ὁδονταλγία ἐπανερχονται εἰς ὠρισμένας ὥρας.

— Εἰς ποῖον λέγεις αὐτά, πτωχέ μου Γεδεὼν ; . . αἱ περιοδικαὶ αὐταὶ ἀσθένειαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀπελπισίαν μου.

— Καὶ τοῦ κόμητος ἡ ἀσθένεια εἶναι περιοδική· ἐπανερχεται κατ' ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν· τὸ στόμα του γεμίζει ἀπὸ ἀφρόν, τὰ μάτια του γίνονται λευκὰ ὡς σφαῖρα ἀπὸ ἐλέφαντα· τρέμει ὅλος καὶ τρίζει τὰ δόντια.

— Ὑπέφερον, ἀναμφιβόλως, μεγάλα δυστυχήματα ;

— Ὅχι· ἐὰν ἡ θυγάτηρ του συγκατένευε νὰ ὑπανδρευθῇ, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ἰσχύν, πλούτη, τιμὰς. Ἐχει ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦσι. Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ θυγάτηρ του δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ κανένα, καὶ λέγει ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ δὲ κύριος κόμης λυπεῖται διὰ τοῦτο, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἀρχαία τῶν Νιδέκ γενεὰ θὰ ἐξαλειφθῇ.

— Πῶς ἀνεφάνη ἡ ἀσθένεια αὐτή ;

— Αἴφνης, πρὸ δώδεκα χρόνων.

Ὁ ἀγαθὸς συνοδοιπὸρος μου ἐφάνη συγκεντρῶν τὰς ἀναμνήσεις του· ἐξήγα-

γεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μικρὰν καπνοσύριγγα, τὴν ἐπλήρωσε βραδέως, εἶτα δέ, ἀνάψας αὐτήν·

— Μίαν ἐσπέραν, εἶπεν, ἤμουν μόνος μὲ τὸν κόμητα εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσάν των ὀπλων. Ἦσαν τὰ Χριστούγεννα. Ὁ λην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον κνηγήσει ἓνα ἀγριόχοιρον εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Ρηθαλ, καί, ἐπιστρέφοντες, ἐφέραμεν δύο δυστυχεῖς σκύλους μὲ τὰ ἐντόσθια των ἔξω! Ὁ καιρὸς ἦτο 'σὰν σήμερα' ἔκαμνε κρύο καὶ χιόνι. Ὁ κόμης περπατοῦσε σκεπτικός εἰς τὴν αἰθουσάν· εἶχε τὸ κεφάλι γυρμένον εἰς τὸ στῆθος, καὶ τὰ χέρια ἐνωμένα ὀπίσω ἀπὸ τὴν ῥάχιν του. Κάποτε ἔκανε τὸν περίπατόν του διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὑψηλὰ παραθύρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσωρεύετο τὸ χιόνι ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ· ἐγὼ ἐθερμαινόμενον πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν· ἐσκεπτόμουν τοὺς πτωχοῦς μου σκύλους καὶ ἐκαταρώμουν ἐνδομύχως τοὺς ἀγριοχοίρους τοῦ Μελκανοῦ Δάσου. Ὁλοι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ φρούριον καὶ μόνον ὁ κρότος τῶν περνιστήρων τοῦ κόμητος ἠκούετο. Ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ὅτι ἕνας κόρακας, ποῦ τὸν ἔδιωχνε ὁ ἀνεμος, ἐκτύπησε μὲ ταῖς πτέρυγαίς του τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθύρου, καὶ ἔκραξε μελαγχολικά.

— Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ σχετίζονται μὲ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κυρίου σου;

— Ἀφῆσε νὰ τελειώσω... καὶ θὰ ἴδῃς. Εἰς τὴν κραυγὴν ἐκείνην ὁ κόμης ἐστάθη, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ τὴν κεφαλὴν γυρμένην, ὡς κνηγὸς ποῦ αἰσθάνεται ὅτι ἔφθασε κνηγί. Ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ θερμαίνωμαι καὶ νὰ σκέπτομαι: Πότε θὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ; Διότι, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἤμουν ὑπερβολικὰ κουρασμένος· μόλις ἔμπορῶσα νὰ στέκωμαι. Ὅλα αὐτὰ, Φρίτζ, μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ βλέπω αὐτὴν τὴν στιγμὴν... Τὸ ὥρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἐνδεκάτην. Μόλις δὲ παύει ὁ τελευταῖος κτύπος, ὁ κόμης στρέφεται μὲ τὴν πτέρναν... τὰ χεῖλη του ἀρχίζουν νὰ τρέμουν... δὲν ἔμπορῶσε νὰ σταθῇ ὡς μεθυσμένος... ἀπλῶναι τὰ χέρια... τὰ 'δόντια του τρίβουν... τὰ 'μάτια του γυρίζουν... Τρομασμένος τότε τὸν ἐρωτῶ τί ἔχει... Ἀρχίζει τότε ἓνα σπασμωδικὸ γέλιο, κλονίζεται καὶ πίπτει κατὰ γῆς. Κράζω βοήθειαν, τρέχουν ἀμέσως οἱ ὑπηρέται. Τότε ὁ Σέβολτ ἀπὸ τὰ ποδάρια καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ὤμους μετεφέραμε τὸν κόμητα εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἐπροσπάθουν νὰ κόψω μὲ τὴν κνηγετικήν μου μάχαιραν τὸ περιλαίμιον αὐτοῦ — ἐπειδὴ τὸν ἐνόμιζον προσβεβλημένον ἀπὸ κεραυνοβόλον ἀποπληξίαν — ἐμβαίνει ἡ κόμησσα καὶ ρίπτεται ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ γέροντος μὲ τὸσον ὀδυρμόν, ὥστε, ὁσάκις τὸ συλλογίζομαι, ἀνατριχιάζω.

Ἐνταῦθα ὁ Γεδεὼν ἀπεμάκρυνε τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τοῦ στόματος, τὴν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου ἵνα κενωθῇ, καὶ ἐξηκολούθησε μελαγχολικῶς·

— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Φρίτζ, ὁ

διάβολος ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ Νιδέκ, καὶ δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει διαθέσιν νὰ τὸ ἀφήσῃ. Κατ' ἔτος, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ κόμης αἰσθάνεται τὸ ρῆγος. Ἡ ἀσθένειά του διαρκεῖ ὁκτὼ ἕως δεκαπέντε ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας φωνάζει δυνατὰ, ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει. Εἶνε ἀδύνατος, ὠχρὸς· σύρεται ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλο κάθισμα, ἐὰν δὲ κανεὶς κάμει τὸν παραμικρὸν θόρυβον ἢ κινήσῃ... πηδᾷ. Φοβεῖται τὴν σκιάν του. Ἡ νεαρά κόμησσα, τὸ καλλίτερον καὶ ἀγαθότερον πλάσμα τοῦ κόσμου, οὐδὲ μίαν στιγμὴν τὸν ἀφίνει, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ τὴν ὑποφέρῃ. «Φύγε! φύγε!» τῆς φωνάζει, καὶ ἀπλῶναι πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας μὲ ἀποστροφὴν, «ἄφες με, ἄφες με, ἀρκετὰ ὑπέφερα!» Εἶνε σπαρταζικὰ ριθὸν θέαμα! Ἐγὼ δέ, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύω εἰς τὸ κνηγί, ἐγὼ ὁ ὁποῖος θὰ ἔδιδά τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Σατανᾶν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ τὸν ἐστραγγαλίζω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια· τὸσον λυποῦμαι νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Σπέρβερ, οὐτινος τὸ πρόσωπον εἶχε λάβει ἀγρίαν ἔκφρασιν, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας καλπάζοντες.

Ἡ μὴν σύννοος. Ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας ἐκείνης μοὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀμφίβολος, ἀδύνατος σχεδόν... Ἦτο, προφανῶς, ἡθικὴ τις ἀσθένεια. Ὅπως τὴν πολεμήσῃ τις, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γνωρίσῃ τὴν πρώτην αὐτῆς αἰτίαν, ἥτις ἐχάνατο εἰς τὰ σκότη τοῦ παρελθόντος.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ μ' ἐτάρασσον. Ἡ διήγησις τοῦ γέροντος ἐπιμελητοῦ τῶν κυνῶν, ἀντὶ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ πεποιθήσιν, μὲ εἶχε ἀποθαρρύνει· κακὴ προδιάθεσις διὰ νὰ ἐπιτύχω!

Ἦτο ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ἐφάνη τὸ ἀρχαῖον φρούριον τοῦ Νιδέκ.

Καίτοι μεγάλη ἦτο ἡ ἀπόστασις, διεκρίνοντό πως οἱ εἰς τὰς γωνίας τοῦ κτηρίου ὑψηλοὶ πύργοι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Σπέρβερ μοὶ εἶπεν·

— Φρίτζ, πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν βραδυάσει... Ἐμπρός!

Καίτοι ὅμως μανιωδῶς κεντούμενος διὰ τῶν περνιστήρων ὁ ἵππος του, ἐντούτοις ἔμενε ἀκίνητος, στηριζόμενος μετὰ φοικιάσεως ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, ὀρθῶν τὴν χαίτην καὶ ἐκπέμπων ἐκ τῶν ἀνοικτῶν ρωθῶνων διπλὴν σειρὰν ὑποφαίου ἀτμοῦ.

— Τί συμβαίνει; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Γεδεὼν. Βλέπεις τίποτε, Φρίτζ;.. Μήπως;..

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν, ἀλλὰ, δεικνύον μοι ἀνθρώπινόν τι ὄν, συσπειρούμενον πεντήκοντα βήματα μακρὰν ἐπὶ τῆς χιόνος:

— Ἡ Πανώλης! ἔκραξε, διὰ τόνου φωνῆς τὸσον πεφοβισμένου, ὥστε καὶ ἐγὼ ἠσθάνθην ἀκούσιον ταραχήν.

Ἀκολουθήσας δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς του, εἶδον μετ' ἐκπληξέως γραίαν, κρατοῦσαν τὰς συνεσταλμένας κνήμας τῆς μεταξὺ τῶν βραχιόνων· τὸσον δὲ ρακένδυτον, ὥστε οἱ κεραμόχροοι ἀγκωνές τῆς ἐξήρχοντο τῶν χειρῶν· λευκαὶ τινες τρίχες ἐκρέμαντο περὶ τὸν μακρὸν, ἐρυθρὸν καὶ γυμνὸν ὡς γυπὸς λαϊμόν τῆς. Οἱ ἀσταθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβλεπον μακρὰν ἐπὶ τῆς χιονώδους πεδιάδος.

Ὁ Σπέρβερ εἶχεν ἐπαναλάβει τὸν δρόμον τοῦ περιγράφων ἐκτεταμένον κύκλον περὶ τὴν γραίαν. Μόλις τὸν ἔφθασα.

— Τί κάμνεις, τῷ ἐφώνηξα, ἀστειεύεσαι;

— Ἀστειεύομαι; ὄχι, ὄχι! ὁ Θεὸς φυλάξῃ νὰ ἀστειευθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Δὲν εἶμαι προληπτικός... ἀλλ' ἡ συνάντησις αὐτὴ μὲ φοβίζει!

Τότε, στρέφων τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων ὅτι ἡ γραία δὲν ἐκινεῖτο, καὶ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἠκολούθει πάντοτε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐφάνη ἐνθαρρυνόμενος καὶ ἐπροχώρησε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

— Σὲ παρακαλῶ, Σπέρβερ, τῷ εἶπον, ἐξηγήσου σαφέστερον, διότι οὐδὲν καταλαμβάνω.

— Ἡ στρίγγλα, τὴν ὁποίαν βλέπεις ἐκεῖ πέρα, εἶνε ἡ καταστροφή ὅλων μας· ἀπὸ αὐτὴν προέρχεται ὅλον τὸ κακόν... αὐτὴ δολοφονεῖ τὸν κόμητα.

— Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο; πῶς δύναται αὐτὴ νὰ ἐξασκῇ τοιαύτην ἐπιρροήν;

— Ἐεὐρω καὶ ἐγὼ! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀσθενείας, ὅταν ὁ κόμης καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς σπασμούς, ἀρκεῖ νὰ ἀναβῇ κανεὶς εἰς τὸν πύργον τοῦ φρουρίου καὶ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν πεδιάδα, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Πανώλην, ὡς μαῦρον σημεῖον μεταξὺ τῆς Τυβίγγης καὶ τοῦ Νιδέκ. Καθ' ἡμέραν πλησιάζει ὀλίγον περισσότερο, καὶ οἱ σπασμοὶ τοῦ κόμητος γίνονται ἀγριώτεροι· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αἰσθάνεται τὸν ἐρχομὸν τῆς. Κάποτε, τὴν πρώτην ἡμέραν κατὰ τὸ πρῶτον ρῆγος, μοὶ λέγει: «Γεδεὼν... ἔρχεται!..» Ἐγὼ τότε τοῦ κρατῶ τὸ χερί διὰ νὰ μὴ τρέμῃ, αὐτὸς ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: «Ἐρχεται, ἔρχεται.» Τότε ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγού, καὶ παρατηρῶ ὀλίγον· γνωρίζεις ὅτι ἔχω καλοὺς ὀφθαλμοὺς... Ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μέσον τῆς ἀπομακρυσμένης ομίχλης, μεταξὺ οὐράνου καὶ γῆς, διακρίνω ἓνα μαῦρον σημεῖον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ σημεῖον αὐτὸ γίνεται μεγαλειότερον· ὁ δὲ κόμης κατακλίνεται καὶ τρίβει τὰ 'δόντια. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ ἀπεχθὴς γραία διακρίνεται καθαρά, εἰς χιλίων βημάτων ἀπόστασιν, εἰς τὴν πεδιάδα οἱ σπαράγμοι πολλαπλασιάζονται... ὁ κόμης φωνάζει...

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ γραία εἶνε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ... Τότε ὁ κόμης ἔχει τὰ 'δόντια σφυγμένα... ἀφρίζει... στρεβλώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς...»

Η κακοῦργος! . . . Πολλαῖς φοραῖς τὴν ἐσκόπευσα μὲ τὸ ὄπλον μου· πολλὰς φοραῖς ὁ κόμης μὲ ἐμπόδισε νὰ τῆς φιλοδωρήσω μίαν σφαῖραν, φωνάζων: «Ὁχι Σπέρβερ, ὄχι αἷμα!». Ὁ δυστυχὴς! Εὐσπλαχνίζεται τὴν δολοφόνον του! . . . διότι αὐτὴ τὸν δολοφονεῖ, Φρίτζ . . . Γίνεται ὁ δυστυχὴς ἀγνώριστος . . . μόνον πετσοὶ καὶ κόκκαλα! . . .

Ὁ καλὸς μου φίλος Γεδεὼν ἦτο τόσο προκατελιγμένος κατὰ τῆς γριῖας, ὥστε δύσκολον μοὶ ἀπέβαινε νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸν κοινὸν νοῦν. «Ἄλλως τε, τίς τολμᾷ νὰ ὑποδείξῃ τὰ ὄρια τοῦ δυνατοῦ; μήπως δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην εὐρυνόμενον τὸ πεδίου τῆς πραγματικότητος; Εἶνε δὲ τόσο ἐύκολον ν' ἀποκαλῇ τις κοινὸν τοῦτ' τὴν γενικὴν ἀμάθειαν! Ἡρκεσθῇ, λοιπόν, νὰ παρακαλέσω τὸν Σπέρβερ, ὅπως μετριάσῃ τὴν ὀργὴν του, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ πυροβολήσῃ κατὰ τῆς Πανώλους.

— Μπᾶ! εἶπε; τί ἄλλο ἡμπορῶ νὰ πάθω παρὰ νὰ κρεμασθῶ;

— Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο φεβερὸν δι' ἑνα τίμιον ἄνθρωπον;

— Μπᾶ! εἶνε θάνατος ὡς καθε ἄλλος. Πεθαίνει κανεὶς πνιγμένος, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἀπεκρίθη ὁ Σπέρβερ. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐλάμβανε κανεὶς κτύπημα μὲ σφυρίον εἰς τὴν κεφαλὴν, καθὼς εἰς τὴν ἀποπληξίαν, ἢ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν ὕπνον, ἢ τὴν ὄρεξιν, ὡς εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας.

— Πτωχέ μου Γεδεὼν· καίτοι γέρων, ὁμιλεῖς παραφρόνως.

— Γέρων καί . . . δὲν λέγω τὸ ἐναντίον . . . ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου. Τὸ ὄπλον μου εἶνε πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς στρίγγλας . . . Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνανεώνω τὴν πυρίτιδα τοῦ ὄπλου μου, καί, ἐὰν παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος περίστασις . . .

Συνεπλήρωσε δὲ τὴν ἰδέαν του δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας.

— Καὶ θὰ ἔχῃς ἄδικον, Σπέρβερ, θὰ ἔχῃς ἄδικον. Εἶμαι τῆς γνώμης τοῦ κυρίου κόμητος. «Ὁχι αἷμα. Διάσημός τις ποιητῆς εἶπεν: «Ὅλον τοῦ Ὁκεανοῦ τὸ ὕδωρ δὲν ἐπαρκεῖ νὰ πλύνῃ μίαν καὶ μόνον σταγόνα ἀνθρωπίνου αἵματος». Ἀναλογίσου τοῦτο, φίλε μου, καὶ ἐκκένωσε τὸ ὄπλον σου κατὰ τοῦ πρώτου κάπρου, ὃν θὰ συναντήσῃς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν ἐπιδράσαντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ· ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σύννους.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει. Ὡς δὲ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει, μετὰ καθαρὰν καὶ ψυχρὰν χειμῶνος ἡμέραν, ἡ χιών ἤρχισε πάλιν νὰ πίπτῃ. Πυκναὶ στιβάδες χιόνος διελύοντο ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων μας, οἵτινες ἔχρεμέτιζον συνεχῶς ταχύνοντες τὸ βῆμα, συναισθανόμενοι ἀναμφιβόλως τὴν πλησίαν τοῦ σταύλου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σπέρβερ ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγὼ δὲ αὐτὸς, δὲν ἤμουν ἀπηλλογμένος ἀορίστου τινὸς ἀνησυχίας, ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον περιγραφὴν, ἣν

ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν μοὶ εἶχε κάμει, τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου του. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς συμφωνεῖ μετὰ τῆς περιστοιχιζούσης αὐτὸν φύσεως· οὐδὲν δὲ γνωρίζω τόσο μελαγχολικὸν ὅσον δάσος καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς χιόνος, καὶ οὕτινος τὰ δένδρα ἀπολιθωμένα σχεδόν, σεῖονται ὑπὸ τῶν παγερῶν ἀνέμων.

Ὅσῳ ἐπροχωροῦμεν τόσο σπανιώτεροι ἐγένοντο αἱ δρυὲς· σημῦδα τις, ὑψηλὴ καὶ λευκὴ ὡς μαρμαρίνη τις στήλη, ἐφαίνετο κατὰ διαστήματα, ἐξέχουσα ἐν μέσῳ τοῦ βαθέος πρασίνου τῶν χόρτων· ὅτε αἴφνης, ἐξελθόντες τοῦ δάσους, εὐρέθημεν πρὸ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, οὕτινος ἡ ὑψηλὴ καὶ μέλαινα πρόσοψις ἐφωτίζετο.

Ὁ Σπέρβερ ἔστη πρὸ θύρας ἐσκαμμένης μεταξὺ δύο πύργων καὶ διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων φρουρουμένης.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπε, κλίνων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του.

Ἐδράξατο δὲ σχοινίου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἐλάφου ποῦς, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὁ εὐκρινὴς ἦχος κώδωνος.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ φανὸς τις ἐφάνη ὑπὸ τὸν θόλον, ὡσεὶ ἀστὴρ ἐν τῷ σκότει, δεικνύων ἡμῖν, ἐν τῇ ἀμυδρᾷ λάμπει του, ἀνθρωπίσκον κυρτὸν κιτρινοπώγωνα, εὐρεῖς δὲ ἔχοντα τοὺς ὤμους, καὶ διὰ πυκνῆς σιούρας κεκαλυμμένον.

Θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου ὡς φάντασμα διερχόμενον.

Ἐπροχώρησεν ἡσύχως καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τὸ πλατὺ πρόσωπόν του, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ προσπαθῶν νὰ διαβλέπῃ διὰ τοῦ σκότους.

— Σὺ εἶσαι, Σπέρβερ; ἠρώτησε διὰ βραγχνῶδους φωνῆς.

— Θὰ ἀνοίξῃς τέλος πάντων, Κνασβούρστ; ἀνέκραξεν ὁ συνοδοιπόρος μου. Δὲν αἰσθάνεσαι, ὅτι κάμνει πολὺ κρύο;

— Ἀ! σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπεν ὁ κυρτός. Ναί, καί, σὺ εἶσαι . . . ὅταν ὁμιλῇς φαίνεται, ὅτι θέλεις νὰ μὲ καταπίῃς ζωντανόν!

Ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ ἀνθρωπίσκος ὑψώνων πρὸς με τὸν φανόν του μετὰ παραδόξων τοῦ στόματος μορφασμῶν, μ' ἐχαιρέτισε δι' ἐνός: Καλῶς ὄρισε, ἱατρεῖ! ὑπερ ἐφαίνετο σημαίνον:

— Ἰδοὺ ἱατρός, ὅστις θ' ἀναχωρήσῃ ἀπρακτος ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

Εἵτα ἐκλείσεν ἡσύχως τὰς κιγκλίδας, ἐνῶ ἡμεῖς ἀφιππεύομεν, καὶ ἦλθε νὰ παραλάβῃ τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων μας.

Β'

Ἀκολουθῶν τὸν Σπέρβερ, ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα ταχεῖ βήματι, ἠδυνήθη νὰ πεισθῶ ὅτι τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ ἦτο ἀντάξιον τῆς φήμης του.

Ἦτο ἐσκαμμένον ἐν τῷ βράχῳ, φρούριον ἐνέδρας, ὡς ἐλέγετο τὸ πάλαι. Οἱ θόλοι του, ὑψηλοὶ καὶ βαθεῖς, ἀπέδιδον μακρόθεν τὸν κρότον τῶν βημάτων μας· ὁ δὲ ἐξωτερικὸς ἀήρ, εἰσερχόμενος διὰ τῶν

θυρίδων, ἐκίνει τὴν φλόγα τῶν δαδῶν, τῶν τῆδε κακέισε ἐμπεπηγμένων εἰς κρίκους ἐν τῷ τοίχῳ.

Ὁ Σπέρβερ ἐγνώριζε πάντας τοὺς ἐλιγμούς τοῦ εὐρέος ἐκείνου κτιρίου· ἐτρέπετο δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιά, ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν ἀσθμαίνων. Φθάσας τέλος ἐπὶ εὐρέος τινὸς κλιμακοπέδου ἔστη καὶ μοὶ εἶπεν:

— Θὰ σὲ ἀφίσω δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐδῶ, διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ εἴπω τὸν ἐρχομόν σου εἰς τὴν κόμησάν 'Οδηλίαν.

— Ὅπως θέλεις.

— Θὰ εὕρῃς τὸν φροντιστὴν μας, τὸν Τωβίαν 'Οφενλόχ, ἀρχαῖον στρατιώτην τοῦ τάγματος τοῦ Νιδέκ· ἔλαβε μέρος, κατὰ τὴν νεότητά του, εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκστρατείαν ὑπὸ τὸν κόμητα.

— Καλὰ.

— Θὰ ἴδῃς καὶ τὴν σύζυγόν του, γαλλίδα, τὴν Μαρίαν Λαγούτ, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι κατὰγεται ἀπὸ εὐπατρίδας.

— Διατί; πιθανὸν νὰ εἶνε ἀληθές;

— Ναί, ἀλλά, μεταξὺ μας, ἦτον ἄλλοτε οἰνοπῶλις τοῦ μεγάλου στρατοῦ. Μᾶς ἔφερε μὲ τὸ ἀμάξι της τὸν Ταβίαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἓνα ποδάρι ὀλιγώτερον, καὶ ὁ φίλος μας ἀπὸ εὐγνωμοσύνην . . . τὴν ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του· ἐννοεῖς; . . .

— Ἀρκεῖ . . . ἀλλὰ ἀνοιξε· ἀπέθανε ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἦθελον νὰ προχωρήσω· ὁ Σπέρβερ ὅμως πεισματώδης ὡς γνήσιος Γερμανός, ἤθελε παντὶ τρόπῳ νὰ μοὶ ἐξιστορήσῃ τὸν βίον ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων μεθ' ὧν ἔμελλον νὰ σχετισθῶ. Μὲ ἠκολούθησε λοιπόν, κρατῶν με ἐκ τῶν κρασπέδων τοῦ ἐπενδύτου μου.

— Ἐπειτα, θὰ εὕρῃς τὸν Σεβάλτ Κράφτ, τὸν ἀρχικυνηγόν, μελαγχολικὸν νέον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄλλον ὁμοίον του εἰς τὸ κυνηγετικὸν σάλπισμα, καὶ τὸν Κάρολον Τροῦμπερ, καὶ τὸν Χριστιανὸν Βέκερ, τὸν οἰκονόμον· ὅλους τέλος πάντων τοὺς ἰδιόκους μας, ἐὰν δὲν κοιμῶνται.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

» Δὲν ἔκανα λάθος.

» Τὴν στιγμὴ ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὴν Γρενάδα καὶ ἐρχόμουν γιὰ 'δῶ, εἶδα νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος μου ὁ Γιάννης, ἓνα ἦψηλὸ καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι, τεμπέλης ὅμως, ὅπως εἶνε ὅλοι τοὺς ἐδῶ, ἀλλὰ παιδί μὲ καρδιά, καὶ ὁ ὁποῖος πολλαῖς φοραῖς ἐδοκίμασε νὰ μὲ παρηγορήσῃ ὅσῃν τόση μανιακὴ ἀγάπη ποῦ εἶχα γιὰ τὴν Πασιτά.

» Ἦλθε κοντά μου καὶ δίνοντάς μου τὸ χέρι μοῦ λέει: